

РЕШЕНИЕ

№ 18892

гр. София, 15.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в публично заседание на 30.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **2382** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК вр. с чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ във вр. с чл. 226 от АПК – след отмяна на постановено предходно първоинстанционно решение по делото от касационната инстанция, и дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Производството е образувано по жалбата на А. С. (на лат. А. S.), гражданка на С., с паспорт № N017032552, издаден от Х.-Център, валиден до 09.12.2029 г. чрез адв. Л. Д.-САК, против Отказ за издаване на Виза „D“ от 06.08.2025 г., постановен М. Г. - консулско длъжностно лице, Завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в [населено място], Хашемитско кралство Й., по заявление за виза № 644 от 19.02.25 г., постановен на основание чл.10, ал.1, т. 22 от ЗЧРБ.

С Решение № 1462/ 10.02.2026 г. по административно дело № 12326/2025 г. ВАС е обезсилително Решение № 36139 от 04.11.2025 г., постановено по адм. д. № 8988 по описа на Административен съд София – град за 2025 г. и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на Административен съд София – град с указания за правилно конституиране на страните.

С жалбата са наведени твърдения, че обжалваният отказ е незаконосъобразен, поради допуснатото нарушение на материалния закон, съществено нарушение на административно-производствени правила и несъответствие с целта на закона. Оплакванията са, че с отказа е нарушено правото на зачитане на семейния живот на жалбоподателя, чиято основна съставка е правото на съвместен живот, включително правото на жалбоподателя като майка да бъде част от живота на детето си. Във връзка с последното са посочени доводи относно нарушаване на чл.5, 8 и 9 от Конвенцията за защита правата на детето, като по този начин е nekърнен висшият интерес на детето.

Жалбоподателя твърди, че липсват данни за спазване на процедурата съгласно чл.1 ,т.4 от Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, както и становище от компетентните институции, което е довело до опорочаване на изискуемата процедура. Сочи се необоснованост на отказа, поради която за жалбоподателя е останало невъзможно да представи допълнителни факти и обстоятелства, необходими за изясняване на фактическата обстановка с оглед защита на правата и интересите му. С тези аргументи и като се позовава на решение № 8264/30.07.2024г. на председателя на Държавната агенция на бежанците, влязло в законна сила, с което на А. А. М. – син на оспорващата е предоставен хуманитарен статут в Република България и е разрешено да се събере със семейството си на територията на Република България, в това число неговата майка-жалбоподателя- А. С. Х. и неговия баща М. А. М. се иска от съда да отмени отказа за издаване на виза „Д“.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят не се явява представлява се от адвокат Д., която поддържа жалбата на изложените в нея съображения. В писмена защита твърди, че процесният отказ е издаден в противоречие с правото на ЕС досежно правото на събиране на семейството на лицата, получили международна закрила, съгл. Директива 2003/86/ЕО. Държавите членки следвало да разрешат пребиваване на членовете на семейството на лицата, получили международна закрила. Счита, че след издадено решение за събиране на семейството консулските длъжностни лица не следвало да правят двойна преценка дали на апликанта за виза са налице законовите основания да влезе в страната. С отказът да се издаде виза се препятствало изпълнението на решението за събиране на семейството, като с значително се засягало правото на личен и семеен живот. Позовава се на практика на СЕС и на ВАС. Изтъква, че правото на детето да поддържа контакт със своите родители безспорно е част от висшия интерес на всяко дете, а в конкретния случай разрешението за събиране на семейството е издадено на синът й А. А. М.. Посочва, че при идентични условия на време на съпругът на жалбоподателката е разрешена виза и той ще се събере на територията на страна със синът им, а А. С., като възрастна и болна жена и майка ще остане сама далеч от семейството си. Иска съдът да постанови отмяната на отказа и да върне преписката на административния орган с указания при липса на други законови пречки да издаде исканата виза.

Ответната страна консулско длъжностно лице, Завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в [населено място] в съдебно заседание не се явява и не се представлява. С постъпила молба по делото от процесуален представил на ответника са наведени твърдения, че процесният отказ не нарушава правото на личен и семеен живот по чл.8 от ЕКПЧ – като Правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място на което да се води семеен живот. В тази връзка сочи Решение от 28 ноември 1996г. по делото А. срещу Н.. Като същото може да бъде ограничавано при необходимост свързана с националната и обществена сигурност. Сочи наличие на данни от държави –членки че лица със сирийско гражданство целят за използват страната ни като транзитен пункт за миграция към страни от 3. Европа.

Съдът, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните ведно с приложимите към казуса правни разпоредби, извърши длъжната служебна проверка на оспорения акт по реда на чл.168 вр. чл.146 АПК, от фактически и правна страна приема следното: Процесният отказ за издаване на Виза „Д“ от 06.08.2025 г., е постановен по заявление за виза № 644 от 19.02.2025 г. подадено от А. С., гражданка на С., с паспорт № N017032552.

Към заявлението са представени документите от административната преписка, включително решение №2290/06.02.2024г. на председателя на ДАБ, с което на А. А. М. – син на оспорващата

е предоставен хуманитарен статут в Република България и решение №8264/30.07.2024г. на председателя на ДАБ, с което на А. А. М. е разрешено да се събере със семейството си на територията на Република България, в това число неговата майка А. С. Х. [дата на раждане] в С., гражданка на С. и на неговия баща М. А. М., [дата на раждане] в С., сирийски гражданин, които са членове на семейството му по смисъла на §1, т. 3, б" от ДР на ЗУБ. Преписката съдържа копия на паспорт на апликанта, застраховка издадена на името на А. С., документ от Сирийската медицинска асоция относно извършен преглед на А. Х. Ш. С., в следствие на които е установено наличие на тумор в лявата гърда. Жалбоподателят е представил свидетелство за раждане, копие от акт за гражданско състояние, акт за семейно състояние на апликанта, удостоверение за брак. От страна на жалбоподателя са представени и приети по делото Трудов договор № 1087/10.10.2025г. сключен между синът на апликанта и „Пълдин Багс“ ООД, Извлечение от сметка Revolut на А. А. М. и Договор за наем от 01.07.2024г- между: наемодател М. С. С. и наематели: А. А. М., М. А. М. и А. С. Х..

От Дирекция "Миграция" на МВР е представено по делото писмо, че в случаите при вземане на решение за събиране на семейства от ДАБ при МС, дирекция "Миграция" не изразява становище при издаване на виза вид "D". С писмо рег. № М-9717/26.09.2025г. ДА, „НС“ уведомява, че в хода на съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление № АММ25000644V е осъществена от ТД „Национална сигурност“ – [населено място], като становището на ДАНС е изразено положително становище в Националната визова информационна система, тъй като апликантът не е идентифициран като заплаха на националната сигурност, но същото е изразено по електронен път и няма изготвени писмени документи.

За компетентността на консулското длъжностно лице да издава отказ за визи са представени: Заповед № 10/27.03.2024 г. издадена от посланика на Република България в посолство на Република България в А., с която изрично упълномощава М. Г. втори секретар, завеждащ консулска служба, като компетентно длъжностно лице по съставянето, подписването и връчването на отказ за виза по Приложение № 7 към чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, както и по Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс и министерска заповед № 95-00-26/16.01.2025г. относно лицата, които имат право да вземат решение за отказ за издаване на визи на основанията по чл.10 от ЗЧРБ и чл.32 т.1 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов Кодекс на Общността.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Оспореният отказ е изпратен на e-mail на дата 06.08.2025г.(л.19 по адм. дело 8988/2025г. на АССГ, а жалбата е подадена на дата 18.08.2025г. направо до съда в срока по чл.149, ал.1 АПК, от лице, адресат на оспорения акт, подлежащ на съдебен контрол, с право и интерес от оспорването му, с оглед на което същата е допустима.

Видно от подаденото заявление, същото е за издаването на виза тип „Д“. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая такова твърдение е изложено в жалбата и то е конкретизирано, т. е. налице е предвиденото в законата разпоредба изключение, допускащо оспорване по съдебен ред на издадения отказ за виза от съответния тип (в този смисъл вж. определение № 6181/09.06.2025 г. по адм. д. № 5536/2025 г. на ВАС и др.).

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество, жалбата е основателна.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е уреден в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ

регламентира видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната. Визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи (чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР).

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

В настоящия случай административният акт е подписан от М. Г., Завеждащ „Консулска служба“ (ЗКС), в Посолство на Република България в А., който е оправомощен от посланика на Република България в посолство на Република България в А. да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР и съгласно министерска заповед № 95-00-26/16.01.2025г. относно лицата, които имат право да вземат решение за отказ за издаване на визи на основанията по чл.10 от ЗЧРБ и чл.32 т.1 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов Кодекс на Общността.

Основанията за отказ да се издаде виза на чужденец, са изрично и изчерпателно посочени в чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, а компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налици ли са основанията по смисъла на чл.10, ал.1 от ЗЧРБ и чл.34 от НУРИВОВР. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомяване и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Актът носи подпис на неговия издател и в него е указан редът за неговото обжалване. Съдържат се част от реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочено е правното основание за издаването му (чл. 10 ал.1, т.22 от ЗЧРБ), като е цитирано съдържанието на правната норма - има данни, че целта на влизането на апликанта е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Възпроизвеждането, в мотивите на акта на съдържанието на законовата норма на чл. 10, ал. 1, т.22 от ЗЧРБ, не отговаря на изискванията за неговото мотивиране по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е посочено какви са данните на които органа основава съмненията си по чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт както и по отношение на кои документи са налици основанията на чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ . Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип "D" в този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по

адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение). С оглед на гореизложеното съдът приема, че оспореният административен акт не е издаден в предвидената от закона форма – самостоятелно отменително основание по чл. 146, т. 2 от АПК поради неспазване на изискванията на чл. 59 ал.2 т.4 АПК.

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

Спазени са административно - производствените правила, съгласно чл. 1, т. 4 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи с тази инструкция се уреждат условията и редът за съгласуване на приети заявления за издаване на визи за дългосрочно пребиваване (вид "Д") по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ). В процесния случай искането е било именно за издаването на подобен вид виза. Процедурата по съгласуване на молби за визи по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ е регламентирана в глава пета от инструкцията. От събраните по делото доказателства се установява спазването на посочената процедура, предвид представеното Писмо рег. №М-6717/26.09.2025 г., на заместник-председателя на ДАНС, от което е видно, че ДАНС е изразил по електронен път положително становище, тъй като е определил, че апликантът не е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност.

Относно съответствието с материалния закон, съдът констатира нарушение поради следното:

В разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал едно от тях а именно - чл. 10 ал.1, т. 22 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза, когато има данни, че целта на влизането на апликанта е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Посоченото правно основание, явяващо се и причина за постановяване на оспорения отказ, съдът намира, че не е съотнесено към конкретните факти, заявени и представени от молителката. В дадения случай, административният орган изобщо не е взел предвид, наличието на стабилен административен акт – решение № 8264/30.07.2024г. на председателя на ДАБ, с което на А. А. М. с ЛНЧ [ЕГН] сирийски гражданин е разрешено да събере семейството си със своите родители М. А. М. – негов баща и А. С. Х. – негова майка, които са членове на семейството му по смисъла на §1, т. 3, б" от ДР на ЗУБ, на територията на Република България. Родствената връзка между А. А. М. и родителите му М. А. М. – негов баща и А. С. Х. е доказана и е преценена при издаването на решението за събиране на семейството. Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 и 4 от българските дипломатически или консулски представителства. Видно от посочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде такава, извън случаите когато относно членовете на семейството има други причини предвидени в закон за постановяване на отказа, каквито в настоящият случай не се откриват. След като компетентен орган, предоставящ международна закрила е преценил, че са налице предпоставките на закона, да се събере едно семейство, то постановеният отказ при наличието на конкретните обстоятелства и липсата на явни пречки за това се явява постановен като непропорционален на легитимните

законови цели. Ирелевентно в конкретния случай е обстоятелството, че синът на пликанта, на когото е разрешено събиране на семейството от председателя на ДАБ, скоро е навършил пълнолетие тъй като видно от заключение на генералния адвокат У. ВОТ постановено на 26 октомври 2017 г. по дело C-550/16 AS срещу Staatssecretariat van Veiligheid and Justitie в т.47, се казва, че следва да се приеме, че за определен период от време преференциалното право на събиране на семейството на малолетните и непълнолетните лица трябва да се запазва, дори когато същите навършат пълнолетие, като се даде възможност на неотдавна навършилите пълнолетие бежанци да се ползват от защитните разпоредби на Директива 2003/86.

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържащото се в нея оплакване за нарушение на правото на личен и семеен живот на А. С.. Съгласно чл. 8 от ЕКПЧОС

Съгласно чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че "Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция", като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите". Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

С оглед изложеното настоящият съдебен състав прави извод, че отказът е бланкетен, като позоваващ се единствено на правната норма, което води до неговата необоснованост. Когато се отказва предоставянето на определено право следва за лицето да е ясна причината за това, тя да е конкретна и съотносима към неговата хипотеза. Желателно е мотивите да са изложени в самия акт, по изключение да се намират в друг документ от административната преписка, към който се препраща, но в настоящият случай липсват.

С определението за насрочване в открито съдебно заседание на делото съдът е указал доказателствената тежест на страните. Като тежестта до докаже причините за постановяване на отказа е на ответника. Той следва да установи наличието на обстоятелствата по чл. 10, ал. 1, т.22 от ЗЧРБ, за което му е дадено и указание от съда, като в проведеното съдебно оспорване той не ангажира доказателства - освен посоченото предоставено отрицателно становище от ДА„НС“, от което става ясно, че не се отнася за жалбоподателя в настоящия спор, тъй като касае лице с различни имена и различно заявление за издаване на виза, поради което съдът счита същото за неотнормимо към настоящото производство и не го кредитира. Ответникът е представил и Писмо от ДАНС с рег. № 9109/21.08.2025г. с което ДАНС във връзка с подадени заявления за дългосрочни визи на основание чл.24 , ал.1 т.22 от ЗЧРБ относно членове на семейството на чужди граждани с предоставено убежище, временна закрила или хуманитарен статут съобщава, че има данни, че апликантите декларирали в заявленията си , че притежават хуманитарен статут, предоставен с Решение на ДАБ, прилагат удостоверения за раждане и удостоверения за брак, извлечение от семеен регистър но липсва задължителен реквизит за кандидатстване – свидетелство за съдимост. Относно такива чужди граждани изброени в нарочен списък има данни от представители на Германската федерална полиция за тенденция за злоупотреби с издадени български дългосрочни визи на сирийски граждани. При извършен нарочен преглед на списъкът на лицата, съдържащ се в писмото съдът констатира, че в него не се откриват имената на жалбоподателя А. С. като обосновава извода, че наведените обстоятелства не са относими към жалбоподателя по делото, респективно са ирелевантни в конкретния случай. В подкрепа на извода на съда е и положителното становище предоставено от самата ДАНС.

Във връзка с изложеното в Решение № 4736 от 01.04.2019 г. на ВАС по адм. д. № 4305 / 2018 г. е прието, че "с оглед на тази процесуална норма не може да се приеме, че в хода на съдебното оспорване, с допустими доказателствени средства, може да се санира пропускът на административния орган да изложи фактическите основания за издаване на оспорения акт." Като в настоящия случай това бе сторено от ответникът неубедително и чрез представяне на неотнормирани доказателства. Важно е да се отбележи и че съдебният контрол не може да служи за допълване на липсващи в оспорения административен акт мотиви. До този момент оспорващата страна не е разполагала с тази информация и съответно не е могла да разбере основанията за постановеният отказ, поради което съда счита, че в хода на административното производство са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице, поради което са били нарушени правата на жалбоподателя да участва пълноправно в административното производство и да се защитава или поне да даде обяснения във връзка с обстоятелствата, обосновавали оспореният отказ.

От установеното, че в оспореният отказ липсват конкретни мотиви и бланкетните фактически такива не са подкрепени, чрез представяне на достоверни и надеждни доказателства и не кореспондират с представените към преписката документи, съдът намира, че отказът е незаконосъобразен, тъй като е издаден в противоречие с материалния закон, липса на форма както и при неизяснени обстоятелства.

С оглед факта, че естеството на административния акт не позволява решаване на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, административната преписка следва да се върне на административния орган, със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя, административният орган следва да извърши преценка на относимите факти, във връзка с приложението на ЗЧРБ и нормите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя, направените по делото разноси, но такива не се претендират, поради което не следва да бъдат присъждани.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 87 състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ за издаване на Виза „D“ от 06.08.2025 г., постановен М. Г. - консулско длъжностно лице, Завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в [населено място], Хашемитско кралство Й., постановен на основание чл.10, ал.1, т. 22 от ЗЧРБ, по заявление за виза № 644 от 19.02.2025 г. подадено от А. С. (на лат. А. S.), гражданка на С., с паспорт № N017032552.

ИЗПРАЩА преписката на Консулско длъжностно лице при Посолството на Република България в [населено място], Хашемитско кралство Й., за ново произнасяне по заявление за виза № 644 от 19.02.2025 г. подадено от А. С. (на лат. А. S.), гражданка на С., с паспорт № N017032552, съобразно мотивите на настоящото съдебно решение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: